

Vzpomínka na paní Julii Režnou

Před necelými devíti lety, v prosinci 2010, vyšel ve Strakonickém deníku rozhovor s naší kolegyní Miladou Samcovou z dětského oddělení Šmidingerovy knihovny. V úvodu bylo řečeno:

„... Vzpomínám si, jak se nás paní učitelka v první třídě ptala, čím chceme být, až budeme velcí. Hrdě jsem oznámila, že budu knihovnicí, protože jsem si do dětského oddělení Okresní knihovny ve Strakonících chodila půjčovat knihy ještě před zahájením povinné školní docházky. S velkým zájmem jsem tiše sledovala, jak se paní knihovnice Julie Režná hbitě pohybuje za pultem, nabízí a doporučuje dětem knihy, a přála jsem si být jako ona. A tento sen se mi splnil. Jsem knihovnicí, pracuji s dětmi a často vzpomínám na milou a vždy usměvavou paní Režnou...“

Paní Julie Režná

@rodinné foto

Tato slova by jistě zarezonovala snad v každém, kdo si v šedesátých a sedmdesátých letech chodil pro knížky na to samé oddělení, protože s úsměvem a porozuměním se tam setkávali všichni, děti i jejich rodiče. Paní Režná se ke svým čtenářům chovala střídavě, byla vlastně docela nenápadná, ale přesto (nebo právě proto?) si uměla své návštěvníky získat a nenásilně je vést. Nementorovala, ale inspirovala. Byl-

li někdo čtenářem příliš pohodlným nebo třeba nepořádným, byl-li zbytečně jednostranně zaměřený, půjčoval-li si knížky nevhodné pro svůj věk nebo je nevracel včas, nesetkával se s kritikou nebo dokonce s odmítáním, ale byl usměrněn tak, aby to odpovídalo jeho povaze a momentální situaci. Paní Režná byla vcitivá a měla dobrý odhad, jak se ke komu chovat. To platilo jak na půjčovní hodiny za pultem, tak i na akce knihovny, spolupráci se školami a školkami.

Povolání knihovnice není ve skutečnosti tak pohodové, jak se může z povrchního pohledu zdát. Je náročné na soustředění, na neustálé přepínání pozornosti, na vynaložený čas, vyžaduje rozsáhlé a dobře provázané znalosti a jejich stálé doplňování. Je těžké se mu plně věnovat, aniž by tím trpěla rodina. Paní Režná byla ale pravou mistryní i v tomto ohledu. Byla pečlivou maminkou tří dětí a celoživotní oporou svému muži Josefovi, jehož jsme všichni znali jako nestora českých dudáků, zakladatele Prácheňského souboru lidových písní a tanců, ústřední postavu mnoha ročníků Mezinárodního dudáckého festivalu a zároveň i odborníka folkloristu a muzikologa.

Paní Režná mu pomáhala mimo jiné i při přípravě několika publikací a kreslila k nim obrázky. Výtvarná činnost byla její radostí v době odpočinku a věnovala se jí velmi ráda, přičemž jejími nejmilejšími náměty byly květiny, přírodní motivy, lidová architektura a

výjevy z rodinného života. Sama pocházela z harmonické rodiny z Jaroměře a po příchodu do Strakonice (kam se v roce 1949 přivdala) vytvořila spolu se svými blízkými podobně příjemné prostředí i pro své děti, vnoučata a pravnoučata. V knihovně sice pracovala na čas ještě i v důchodovém věku (a to na pobočkách v Katovicích a ve Volyni), ale pak už se soustředila jen na domov, zahrádku a samozřejmě i na četbu, na kterou nikdy neměla tolik času, kolik by si přála.

Pokud se vám někdy dostane do ruky slovenský Atlas lesného hmyzu z roku 1961, jehož autorem je bratr paní Režné Jan Loužil, určitě v něm zalistujte. Ale nelekněte se brouků vyobrazených tak věrně, jako by se měli dát každou chvíli do pohybu. Namalovala je paní Režná, a to po večerech, na kuchyňském stole, podle preparátů zaslaných poštou až ze severních Čech. A pokud jste viděli v roce 2013 ve volyňském muzeu nebo pak ve Šmidingerově knihovně výstavu Cestou k domovu, mohli jste si splést obrázky květin s vylišovanými herbářovými položkami. Jejich autorka se přitom ve své skromnosti za umělkyni nikdy nepovažovala. Vystudovala reálné gymnázium a dvouletou zdravotní školu, věnovala se pak poradenství a od začátku šedesátých let knihovnictví, a tak bylo malování „jen“ jejím velkým koníčkem. Pilně také sledovala kulturní dění, vytvořila rozsáhlou výstřížkovou kartotéku zaměřenou hlavně na filmové umění, ráda chodila do přírody, poslouchala vážnou hudbu... Bylo hezké se s ní potkávat venku nebo při různých společenských příležitostech a dozvídat se od ní tipy na knížky i jiné zajímavosti. V poslední době už se pro svůj vysoký věk z domova tak snadno nedostala, ale ptávali jsme se na její zdraví jejích potomků a těšilo nás, že se má v kruhu rodiny dobře. V neděli 13. 10. 2019 odešla paní Režná za svým již dříve zesnulým manželem. 2. 4. 2020 by se byla dožila 96 let. Jsme oběma manželům Režným vděční za vše, čím nás obohatili a nespočetněkrát potěšili, a budeme na ně rádi vzpomínat.

pracovníci Šmidingerovy knihovny

Zdroj: https://strakonicky.denik.cz/zpravy_region/st-20101216-stafeta.html